

sygn. akt: I C 344/25

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2026 r.

Sąd Rejonowy w Słubicach I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sebastian Popiołek
Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2026 r. w Słubicach na rozprawie
sprawy z powództwa [REDACTED]
przeciwko Alior Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie
o zapłatę

- I. Zasądza od pozwanego Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda [REDACTED] kwotę 53.904,29 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset cztery złote 29/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2025 r. do dnia zapłaty.
- II. Zasądza od pozwanego Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda [REDACTED] kwotę 6.434 zł (sześć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Sebastian Popiołek

uzasadnienie

Pozwem z dnia 10.10.2025 r. pełnomocnik powoda [REDAKTOWANE] wnosił o zasądzenie od pozwanego Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie kwoty 53.904,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.09.2025 r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda wnosił jednocześnie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód zawarł z pozwanym umowę kredytu [REDAKTOWANE]. W dniu 08.08.2025 r. [REDAKTOWANE] przygotował pisemne oświadczenie na podstawie art. 45 u.k.k. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, w którym wezwał pozwanego do zwrotu kosztów związanych z kredytem. Oświadczenie powoda zostało doręczone pozwanemu dnia 28.08.2025 r. Powód wskazał, że roszczenie objęte powództwem obliczono poprzez zsumowanie kosztów kredytu poniesionych przez kredytobiorcę od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, które wynoszą 53.904,29 (odsetki kapitałowe uiszczone przez kredytobiorcę). Powód wskazywał, że pozwany w zawartej z powodem umowie kredytu podał całkowitą kwotę kredytu w sposób niejednoznaczny i zniekształcony. Na gruncie spornej umowy kwota udzielonego kredytu jest wartością większą, niż całkowita kwota kredytu. W umowie kredytu w sposób nieprawidłowy wskazano także datę wypłaty kredytu, nie wskazano bowiem konsumentowi konkretnego terminu. Pozwany miał naruszyć ustawę również w zakresie braku zrozumiałego opisu warunków stosowania oprocentowania. Pozwany bank w spornej umowie nie wskazał także w sposób jasny i zwięzły sposobu wyliczenia RRSO oraz całkowitej kwoty do zapłaty. Umowa kredytowa stanowi, że kwota udzielonego kredytu wynosi 169.917,99 zł i od tej kwoty naliczane były odsetki, jednak kwota rzeczywiście wypłacona kredytobiorcy wynosiła 154.593,99 zł. Powód podnosił, że kwota prowizji nie jest elementem wypłaconej kwoty kredytu, od której powinny być naliczane odsetki, a sam obowiązek zapłaty odsetek od kwoty prowizji jest sprzeczny z naturą stosunku prawnego. W umowie kredytu nie określono także procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty. Jednocześnie

w umowie łączącej strony wskazane zostały warunki determinujące zmianę kosztów kredytu w sposób nieostry, dający pozwanemu szerokie uprawnienie do modyfikowania zobowiązania konsumenta. W umowie kredytu nie zostały wskazane warunki zmiany stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31.10.2025 r. Sąd w całości uwzględnił żądanie pozwu (k. 52).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 26.11.2025 r. (k. 60-84) pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczał, aby treść umowy o kredyt konsolidacyjny nr [REDAKTOWANE] nie spełniała wszystkich wymogów wskazanych w ustawie o kredycie konsumenckim. W szczególności pozwany kwestionował, aby oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało skutecznie złożone przez powoda. Pozwany bank zaprzeczał także, aby powód wykazał nieprawidłowości we wskazanym przez pozwanego RRSO, jak również, aby nie poinformował powoda, od której kwoty pobierane będą odsetki, podczas gdy zostało to określone w postanowieniach umowy łączącej strony. Pozwany wskazywał także, że upłynął roczny termin na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, w związku z czym roszczenie jest przedawnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 30.05.2022 r. pomiędzy [REDAKTOWANE], jako kredytobiorcą, a Alior Bankiem S.A. z siedzibą w Warszawie jako kredytodawcą zawarta została umowa o kredyt konsolidacyjny nr [REDAKTOWANE], na podstawie której pozwany udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 169.917,99 zł z przeznaczeniem na: potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 36.400 zł, spłatę innych zobowiązań kredytowych kredytobiorcy w kwotach odpowiednio 6.000 zł, 102.194 zł, 8.000 zł oraz 1.999,99 zł, a także zapłatę kosztów kredytu w postaci jednorazowej składki ubezpieczeniowej do przekazania PZU S.A. w wysokości 15.324 z tytułu zawarcia przez kredytobiorcę umowy ubezpieczenia dla kredytobiorców kredytów gotówkowych udzielanych przez Alior Bank S.A. – pakiet NNW, utrata pracy, zwrot kosztów opłat eksploatacyjnych numer [REDAKTOWANE]. Kwotę udzielonego kredytu wskazaną w § 1 ust. 1 umowy tj. 169.917,99 zł kredytobiorca zobowiązał się spłacić

wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później, niż do 15 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w postanowieniach umowy (§ 1 ust. 4 umowy). W związku ze skorzystaniem przez kredytobiorcę z produktu dodatkowego tj. ubezpieczenia dla kredytobiorców kredytów gotówkowych udzielanych przez Alior Bank S.A. warunki dotyczące prowizji polegały na tym, że prowizja, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a umowy uwzględnia obniżkę o 12.367,52 zł, przy czym w przypadku rezygnacji kredytobiorcy z indywidualnego ubezpieczenia w trakcie trwania umowy, w wyniku odstąpienia od umowy ubezpieczenia albo wypowiedzenia umowy ubezpieczenia bank naliczy kredytobiorcy prowizję uzupełniającą w kwocie 12.367,52 zł pomniejszonej proporcjonalnie do niewykorzystanego okresu ochrony ubezpieczeniowej (§ 2 ust. 1 pkt 1-2 umowy). Oprocentowanie kredytu było liczone według stałej stopy, która w stosunku rocznym wynosiła 10,99 % (§ 3 ust. 1 umowy). Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy całkowita kwota kredytu wynosi 154.593,99 zł i jest to kwota, która nie obejmuje kredytowanych kosztów kredytu określonych w § 1 ust. 1 pkt 3 (tj. 15.324 zł). Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy określono na kwotę 125.033,09 zł i składają się na niego naliczone odsetki umowne w wysokości 109.709,09 zł oraz jednorazowa składka ubezpieczeniowa w wysokości 15.324 zł. Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy została określona na kwotę 279.627,08 zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty kredytu (154.593,99 zł) i całkowitego kosztu kredytu (125.033,09 zł). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia umowy wynosiła 14,22 %. Bank wyliczył RRSO uwzględniając powyższe wartości oraz przyjmując następujące założenia: umowa będzie obowiązywać przez czas, na który została zawarta, a zobowiązania z niej wynikające zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie, spłata kredytu odbywać się będzie w równych ratach, jednorazowa składka ubezpieczeniowa jest kredytowana, odstępy czasu między datami używanymi w obliczeniach będą wyrażone w latach lub w ułamkach roku, przy czym rok to 365 dni, a rok przestępny 366 dni, wynik obliczeń podawany jest z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku (§ 5 ust. 4 pkt 1-5 umowy). Spłaty rat kapitałowo-odsetkowych miały odbywać się zgodnie z terminami i w wysokości określonej w doręczonym powodowi aktualnym harmonogramie spłat (§ 6 ust. 1 umowy).

Dowód:

- umowa o kredyt konsolidacyjny z dn. 30.05.2022 r. k. 24-28;
- dyspozycja uruchomienia kredytu k. 91;
- formularz informacyjny k. 92-94.

Jednocześnie z w/w umową kredytu [REDAKTOWANE] złożył oświadczenie o zawarciu odrębnej umowy o produkty dodatkowe – ubezpieczenie dla kredytobiorców kredytów gotówkowych udzielanych przez Alior Bank S.A. – pakiet NNW, utrata pracy i zwrot kosztów opłat eksploatacyjnych (umowa nr [REDAKTOWANE]). Kredytobiorca oświadczył, że jest świadomy, iż z tytułu zawarcia umowy o produkt dodatkowy zapłaci niższą prowizję za udzielenie kredytu oraz, że rezygnując z umowy o produkt dodatkowy będzie zobowiązany do zapłaty prowizji uzupełniającej.

Dowód:

- oświadczenie powoda k. 23.

Pismem z dnia 22.08.2025 r. pełnomocnik powoda złożył pozwanemu oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego dotyczące umowy kredytowej nr [REDAKTOWANE] z dnia 30.05.2022 r. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty na rzecz [REDAKTOWANE] kwoty 53.904,29 zł. Wskazano, że w związku z naruszeniem przez kredytodawcę obowiązków informacyjnych, konsument ma prawo do zwrotu wyłącznie kapitału pożyczonego na podstawie umowy, bez obowiązku uiszczania odsetek oraz innych kosztów związanych z kredytem. Oświadczenie zostało doręczone pozwanemu bankowi w dniu 28.08.2025 r.

Dowód:

- oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego z dn. 22.08.2025 r. wraz z potwierdzeniem nadania/doręczenia przesyłki k. 21-22, k. 37

[REDAKTOWANE] zawarł przedmiotową umowę działając jako konsument. Dokonuje spłat rat wynikających z umowy. W okresie do 18 sierpnia 2025 r. wpłacił na rzecz pozwanego łączną kwotę 53.904,29 zł tytułem odsetek kapitałowych.

Dowód:

- historia rachunku kredytowego k. 30-36;

- zeznania powoda [REDAKTOWANE], rejestracja rozprawy z dn. 09.02.2026 r. [00:06:19-00:20:31];

- harmonogram spłaty kredytu k. 89-90.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań należy wskazać, że Sąd sporządzając niniejsze uzasadnienie kierował się treścią art. 327¹ § 2 k.p.c. nakazującego sporządzenie uzasadnienia w sposób zwięzły. W niniejszym postępowaniu strony wysunęły szereg argumentów na poparcie swoich twierdzeń, składając wielostronicowe pisma procesowe. Szczegółowe odniesienie się do nich wymagałoby sporządzenia bardzo obszernego uzasadnienia. Stąd też Sąd skupił się jedynie na przedstawieniu własnego stanowiska, odnosząc się do kwestii kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W przedmiotowej sprawie bezsporną okoliczność stanowił fakt, że w dniu 30.05.2022 r. pomiędzy Alior Bank S.A. w Warszawie, a [REDAKTOWANE] zawarta została umowa o kredyt konsolidacyjny nr [REDAKTOWANE]. Bezspornym było także, że w umowie całkowita kwota do zapłaty określona została na 279.627,08 zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty kredytu (154.593,99 zł) i całkowitego kosztu kredytu (125.033,09 zł). Okolicznością niekwestionowaną pozostawało również to, że powód nie spłacił jeszcze całości zaciągniętego zobowiązania i w dalszym ciągu związany jest przedmiotową umową. Ponadto strona pozwana nie kwestionowała, że przed wytoczeniem powództwa powód uiścił na jej rzecz tytułem odsetek kapitałowych od udzielonego kredytu kwotę dochodzoną pozwem tj. 53.904,29 zł.

Zgodnie z treścią art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że powód w stosunku zobowiązaniowym z pozwanym bankiem jest konsumentem. W sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazano, że „w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z konsumentem, tylko z przedsiębiorcą zajmującym się nabywaniem od konsumentów wierzytelności za relatywnie niewielki ułamek ich wartości” (k. 66 akt

sprawy). Jednocześnie pełnomocnik pozwanego nie wyjaśnił na czym opiera powyższy wniosek. Pozostaje on w sprzeczności z treścią umowy, z której wynika, że powód występował jako osoba fizyczna, a kredyt udzielono na potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy. Wobec tego powoda należy traktować jako konsumenta. Ponadto przyjęć należy, że umowa o kredyt konsolidacyjny z dnia 30.05.2022 r. stanowi umowę o kredyt konsumencki, uregulowany w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (u.k.k.).

Przechodząc do analizy żądania strony powodowej, wskazać również należy, że do przedmiotowej umowy mają także zastosowanie przepisy ustawy Prawo bankowe. Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – prawo bankowe (Dz.U z 2023 r., poz. 2488) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1).

Podstawę dochodzonego roszczenia stanowił art. 45 u.k.k. w zw. z art. 30 u.k.k. Spór w niniejszej sprawie ograniczał się do kwestii, czy postanowienia umowy łączącej strony naruszały postanowienia ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym, czy powód w wyniku złożenia oświadczenia powinien zgodnie z zapisem art. 45 ust. 1 ustawy spłacić przedmiotową pożyczkę bez odsetek i innych kosztów należnych pozwanemu, czy też powinien spłacić całość zobowiązania zgodnie z zapisami umownymi.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Wobec powyższego sankcja kredytu darmowego polega w szczególności na uprawnieniu konsumenta do spłaty kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy. Celem sankcji kredytu darmowego jest pozbawienie kredytodawcy prawa do pobierania odsetek i innych opłat określonych w umowie

z tytułu udzielonego kredytu za naruszenie obowiązków informacyjnych. Ustawa wskazuje wyraźnie, że sankcja kredytu darmowego odnosi się oprócz odsetek jedynie do kosztów należnych kredytodawcy. Sankcja ta w daleko idący sposób modyfikuje treść stosunku prawnego łączącego kredytodawcę z konsumentem na niekorzyść tego pierwszego.

Podstawę do zastosowania sankcji kredytu darmowego może stanowić m.in. brak informacji o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunkach, na jakich koszty te mogą ulec zmianie, oraz brak informacji o ewentualnych innych opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu.

Jak stanowi art. 5 pkt 6 u.k.k. całkowity koszt kredytu są to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Pozaodsetkowymi kosztami kredytu są natomiast wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek (art. 5 pkt 6a). Całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt (art. 5 pkt 7). Natomiast całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta to suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu (pkt.8).

Odnosząc się do zarzutu braku dostatecznego określenia warunków stosowania oprocentowania pełnomocnik powoda wskazywał, że zarówno z treści umowy, ani z załączników do umowy nie wynika od jakiej konkretnie kwoty naliczane będzie oprocentowanie. W ocenie Sądu ten zarzut pod adresem postanowień umownych zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k. umowa

o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy. W § 3 umowy wskazano, że oprocentowanie kredytu liczone jest według stałej stopy, która wynosi 10,99 % w stosunku rocznym i oprocentowanie to z zastrzeżeniem ust. 3 nie zmieni się w trakcie umowy (ust. 1-2). W trakcie umowy oprocentowanie miało nie przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c. W umowie brak jest informacji od jakiej kwoty wskazane wyżej oprocentowanie będzie naliczane. Ponadto nie wskazano czy są naliczane odsetki od kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu w postaci składki ubezpieczeniowej. Odsetki te nie zostały wyodrębnione. Czyni to postanowienia umowy odnoszące się do warunków stosowania oprocentowania mało czytelnymi. Założeniem ustawy o kredycie konsumenckim było zapewnienie konsumentowi transparentności postanowień umownych. Postanowienia przedmiotowej umowy w zakresie określenia czytelnego i zrozumiałego opisu warunków stosowania oprocentowania nie spełniają wymogu transparentności naruszając tym samym art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k.

Prowizje i odsetki stanowią odrębne składniki całkowitego kosztu kredytu. Każdy z nich stanowi pochodną całkowitej kwoty kredytu rozumianej jako maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt (art. 5 pkt. 7) i od niej powinny być naliczane. W orzecznictwie wskazuje się, że na tle art. 5 pkt 7 u.k.k. „całkowita kwota kredytu” oznacza środki faktycznie udostępnione konsumentowi, a to oznacza, że w konsekwencji konsument jest zobowiązany do uiszczenia odsetek naliczanych tylko od środków faktycznie udostępnionych konsumentowi, a więc od „całkowitej kwoty kredytu”. Brak więc podstaw do obciążania konsumenta odsetkami od kosztów kredytu, nawet w wypadku udzielenia kredytu w celu sfinansowania tych kosztów (wyrok S.A. w Warszawie z dnia 15 lutego 2017 roku w sprawie VI ACa 560/16). W niniejszej sprawie bank naliczał jeden składnik kosztu kredytu (odsetki) od innego kosztu

kredytu (produktu dodatkowego - ubezpieczenia). W sytuacji pobierania przez bank odsetek od kwoty kredytowanych kosztów dochodzi do naruszenia art. 5 pkt 8 u.k.k., zgodnie z którym całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta stanowi sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Wynika z powyższego, że całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i w związku z tym, całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, których przeznaczeniem jest wywiązanie się z zobowiązań podjętych w ramach odnośnej umowy o kredyt, takich jak m.in. opłata za udzielenie kredytu, czy wszelkie inne typu kosztów, które musi ponieść konsument. W spornej umowie pozwany w § 5 ust. 1 wskazał, że całkowita kwota kredytu wynosi 154.593,99 zł (kwota ta nie obejmuje kredytowanych kosztów kredytu określonych w § 1 ust. 1 pkt 3 tj. 15.324 zł tytułem ubezpieczenia), podczas gdy w § 1 ust. 1 pkt 1 umowy jako kwota udzielonego kredytu wskazana została wartość 169.917,99 zł. W ten sposób pozwany naruszył także art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k. poprzez określenie całkowitej kwoty do zapłaty w sposób nieprecyzyjny, bowiem na gruncie przedmiotowej umowy kredytu konsolidacyjnego z dnia 30.05.2022 r. kwota udzielonego kredytu jest wartością większą, niż całkowita kwota kredytu. Należy zgodzić się z powodem, że pozbawiona logiki jest sytuacja, gdy w umowie kwota udzielonego kredytu jest wyższa niż całkowita kwota kredytu. Czyni to postanowienia umowy niejednoznaczными.

W odniesieniu do zarzutu nieprawidłowego określenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania również należało przyznać rację stronie powodowej. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt.12 u.k.k.). Natomiast z treści art. 5 pkt 10 u.k.k. wynika, że stopa oprocentowania kredytu jest to stopa oprocentowania wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym. Powyższe wskazuje, że wypłacona kwota kredytu to to samo, co całkowita kwota kredytu. Ponieważ strona pozwana skredytowała koszty kredytu tj. kwotę 15.324 zł tytułem jednorazowej składki ubezpieczeniowej i obliczyła od nich odsetki to działanie to wpłynęło automatycznie na nieprawidłowe obliczenie RRSO. W konsekwencji działanie pozwanego naruszyło

także art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k., który stanowi, że umowa powinna zawierać rzeczywistą stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Umowa nie określa w sposób jednoznaczny i precyzyjny założeń przyjętych do obliczenia RRSO, nie wskazuje, czy wyliczono ten wskaźnik od całkowitej kwoty kredytu, czy od kwoty udzielonego kredytu.

Jak wynika z zeznań [REDAKTED] (rejestracja rozprawy z dn. 09.02.2026 r. [00:06:19-00:20:31]) na etapie zawierania przedmiotowej umowy nie został on poinformowany przez pracownika pozwanego o możliwości zapłaty składki ubezpieczeniowej z środków własnych, jak również nie został poinformowany o tym, że od tej kwoty naliczane będą odsetki, co w ocenie Sądu stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego po stronie pozwanego banku.

Sąd podziela także stanowisko powoda w zakresie naruszenia przez bank art. 30 ust. 1 pkt 10 i 16 u.k.k. W umowie nie wskazano mechanizmu rozliczenia przy wcześniejszej spłacie tj. nie określono jaka część składki ubezpieczeniowej zostanie zwrócona powodowi w przypadku wcześniejszej spłaty. Ogólnikowo wskazano także warunki zmiany kosztów dodatkowych związanych z umową. W § 4 umowy zmianę opłat dodatkowych uzależniono od tak niejednoznacznych okoliczności jak zmiana cen energii, połączeń telekomunikacyjnych, czy zmiany cen usług i operacji, z których bank korzysta przy wykonywaniu czynności bankowych i niebankowych. Umowa nie precyzuje jakie to usługi i operacje. Należy w tym miejscu wskazać na wyrok TSUE w sprawie C-472/23, w którym wskazano, że fakt, iż umowa o kredyt wymienia pewną liczbę okoliczności uzasadniających zwiększenie opłat związanych z wykonaniem umowy, przy czym właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie jest w stanie zweryfikować ich wystąpienia ani ich wpływu na te opłaty, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego ustanowionego w przepisie artykułu 10 ust. 2 lit. k) dyrektywy 2008/48, o ile wskazanie to może podważyć możliwość dokonania przez tego konsumenta oceny zakresu jego zobowiązania. Właśnie z takim przypadkiem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Powód na podstawie postanowień umowy nie jest w stanie zweryfikować wystąpienia okoliczności, które miałyby wpływ na zwiększenie opłat dodatkowych przewidzianych w taryfie opłat i prowizji.

Wskazane wyżej naruszenia przepisów ustawy, zdaniem Sądu, uprawniają powoda do skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że w sprawie powinna znaleźć zastosowanie zasada proporcjonalności. Wręcz przeciwnie ustawa wprowadza zasadę, że każde naruszenie jej postanowień skutkuje sankcją niezależnie od wagi naruszenia. W wypadku obowiązków informacyjnych sankcję kredytu darmowego będą mogły pociągnąć za sobą wszystkie postaci braku wywiązania się z tego wymagania: zarówno brak jego spełnienia, jak i spełnienie niewłaściwe (por. wyr. SA w Białymstoku z 28.6.2019 r. I ACa 281/19, Legalis).

W treści art. 45 ust. 1 u.k.k. wyraźnie wskazano na powiązanie sankcji kredytu darmowego z pisemnym oświadczeniem konsumenta. Treść ani jakiegokolwiek inne właściwości tego oświadczenia nie zostały wprowadzić szerzej zdefiniowane, nie ulega jednak wątpliwości, że mowa w tym wypadku o oświadczeniu, w którym konsument zawiadamia przedsiębiorcę o zamiarze skorzystania z uprawnień, jakie daje mu kredyt darmowy. Uruchomienie sankcji kredytu darmowego zależy od wykonania przez konsumenta uprawnienia prawokształtującego, bowiem sformułowanie, jakie zamieszczono w art. 45 ust. 1 u.k.k.: „po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia”, jest typowe dla przypadków, w których w przepisach prawa cywilnego wprowadza się uprawnienie prawokształtujące (wyr. SA w Warszawie z 01.07.2019r, V ACa 118/18, Legalis). Powód wykazał, za pomocą dokumentów, że złożył pozwanemu skuteczne oświadczenie.

Na skorzystanie z powyższego uprawnienia przepis z art. 45 ust. 5 u.k.k. przewiduje roczny termin, liczony od dnia wykonania umowy. Podobnie jak inne wypadki posłużenia się instytucją prekluzji, zmierza on przede wszystkim do uporządkowania i stabilizacji obrotu oraz wyłączenia sytuacji, w których możliwość powoływania się na sankcję kredytu darmowego i zmiana tym samym treści zobowiązania, trwałaby nieskończenie długo, pozbawiając kredytodawców pewności, co do kształtu ich relacji łączącej z konsumentem w tak istotnym zakresie, jak odpłatność czy nieodpłatność dokonanej czynności.

Pozwany wskazywał, że oświadczenie złożone przez powoda dnia 22.08.2025 r. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego jest nieskuteczne, bowiem nie zostało złożone w terminie roku od dnia wykonania umowy, tym samym roszczenie wygasło.

W orzecznictwie wskazuje się, że zwrot „wykonanie umowy”, od którego zaczyna biec roczny termin na wygaśnięcie uprawnień konsumenta do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, oznacza przede wszystkim stan, w którym wszelkie zobowiązania obu stron umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane (vide wyr. SO w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., III 642/19, wyr. S.O. w Warszawie z 23.05.2023r. w sprawie V Ca 1299/22). Dopiero wywiązanie się z wszystkich z nich pozwala na uznanie, że umowa kredytu jako całość została wykonana. Roczny termin prekluzyjny na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego upływa rok po końcowym rozliczeniu kredytu przez kredytodawcę. Dzień wykonania umowy to dzień, w którym wygasły wszelkie zobowiązania zarówno kredytodawcy jak i kredytobiorcy. W niniejszym stanie faktycznym powód złożył oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (k. 21-22), w czasie gdy umowa kredytu nie została w pełni wykonana. Do chwili obecnej powód spłaca raty wynikające z łączącej strony postępowania umowy, tym samym uznać należy, że oświadczenie z dnia 22.08.2025 r. zostało złożone skutecznie i w terminie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego Alior Banku S.A. w Warszawie na rzecz powoda [REDAKTOWANE] kwotę 53.904,29 zł uiszczoną przez niego tytułem odsetek kapitałowych. Jak wskazano wcześniej zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód pismem z dnia 22.08.2025 r. (k. 21-22) wezwał pozwanego do spełnienia świadczenia w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. Jak wynika z wydruku (k. 37) złożonego przez stronę powodową do akt sprawy oświadczenie wraz z wezwaniem do zapłaty zostało pozwanemu doręczone dnia 28.08.2025 r. roszczenie stało się zatem wymagalne w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty. Zatem

o odsetkach ustawowych za opóźnienie należało orzec zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 01.09.2025 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec uwzględnienia powództwa w całości, pozwany obowiązany jest zwrócić całość poniesionych przez powoda kosztów procesu tj. kwoty 6.434 zł, na którą składają się: 1.000 zł tytułem opłaty od pozwu, 5.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika, zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększonego o kwotę 34 zł tytułem uiszczonych opłat skarbowych od pełnomocnictwa i pełnomocnictwa substytucyjnego. Od powyższej kwoty Sąd na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Zarządzenie:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
3. Przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.